

Psalm 74:20a

“Aanschouw het verbond”

Pleiten op het verbond:

1 voor Israel

2 voor de dopelingen

3 voor de gemeente

Gemeente, doopouders,

Vanmorgen is de Heilige Doop weer bediend. Sinds februari kon dat niet plaatsvinden. Maanden later dan gebruikelijk wordt jullie kindje gedoopt. Het winterseizoen wordt geopend. Aan de ene kant zijn wij daar dankbaar voor, aan de andere kant zal het een seizoen zijn dat in al zijn vormen te maken heeft met maatregelen en beperkingen. Rondom de kerkdiensten zijn er regels en beperkingen. Maar ook clubs en verenigingen hebben ermee te maken.

Hoe we dat ook waarderen en beleven, de situatie in Psalm 74 was nog veel en veel aangrijpender en schrijnender. De verzen 4 t/m 9 beschrijven nogal wat. Gods heiligdom is verbrand. Het zal wel zien op de situatie na 586 voor Christus, toen Babel Juda veroverde. Er is vreselijk huisgehouden in de tempel. Alles is kapot geslagen, weggehaald of verbrand. Er is geen tempel meer, geen altaar, geen offers. De dienst van de verzoening ligt stil. Geen prediking meer, geen doop, geen avondmaal. En alle andere plaatsen in het land zijn ook verwoest. Nergens kan de gemeente samenkomen. Alle kerkgebouwen liggen in puin.

Ja, erger dan wij meemaken. Daarover straks nog meer. De Psalmist is daarom in gebed. Vers 1-3a, 10-11 en 18-23 zijn een indringend gebed tot God, de HEERE. Waarom verstoot Gij ons?

Gedenk aan Uw vergadering/gemeente

Hoe lang o God

Vergeet de hoop van Uw ellendigen niet

Sta op o God

Gedrongen door de noodsituatie, noodtoestand. En getrokken door het gedenken van Gods daden in het verleden. In de verzen 12-17. Dat God de God is van de uittocht uit Egypte en de doortocht door de Rode Zee. Dat God de God is van de schepping van alle dingen. God is trouw en machtig. Om Zijn volk te verlossen en uit te redden. Alleen: nu is daar weinig van te zien, nu lijkt

God eerder Zijn volk te vergeten en de vijand zijn gang maar te laten gaan. En God kijkt toe en doet niets, lijkt het.

En waar val je dan op terug? Waar vindt de Psalmddichter dan hoop en grond voor vertrouwen? Hoor maar: Aanschouw het verbond. Als alles noodtoestand is, als God lijkt te slapen en niets te doen, dan val je hierop terug: het verbond. Aanschouw het verbond. Dar gaat het over en om vanmorgen.

1 voor Israel

Als we dan vragen: welk verbond? Dan is duidelijk dat dat het verbond is dat God met Abraham had opgericht. Met Abraham en zijn nageslacht. Een verbond met een geestelijke vulling en lading. De besnijdenis was het teken en zegel ervan. Een zegel van de gerechtigheid van het geloof. Van de afwassing der zonden en het nieuwe leven. Dat verbond, met Abraham en zijn nageslacht, met Israel dus. Dwz.: God had Zijn Naam met Israel verbonden. Israel was Zijn volk, Zijn Gemeente. Daarom pleit de Psalmist ook op de Naam van de HEERE. Vers 10, 18,21. Zal de vijand Uw Naam in eeuwigheid lasteren? Een dwaas volk heeft Uw Naam gelasterd. Laat de ellendige Uw Naam prijzen. Uw Naam, want Israel is Uw volk.

Tot op deze dag toe. Al lijkt het wel alsof God Israel vergeten heeft. Het kleine landje aan de Middellandse Zee. Wat stelt het voor? Hoe handelt het soms? Als Amerika zijn steun intrekt, valt het om. Maar vooral: het volk is is grote meerderheid blind voor de Messias Jezus. Blind voor Hem als de Zaligmaker. Israel lijkt wel door God verstoten en vergeten te zijn. Overgegeven aan de verblinding en verharding. En het leeft wereldwijd best breed: als dat Gods volk is..... En dat is al eeuwen zo, eigenlijk sinds de verwerping van Jezus bij de kruisiging. Zo lang al, zoveel eeuwen.

Maar: Israel is en blijft verbonden met de Naam van God. Zijn verbond met Israel is er nog steeds. Waar is het gebed voor Israel? Aanschouw het verbond! HEERE! Ontferm U over Israel, sta op HEERE. Want Uw Naam is ermee gemoeid. Uw Naam zal erdoor oplichten. Uw Naam zal erdoor verheerlijkt worden. O HEERE, aanschouw het verbond. Is dat uw, jouw dagelijks gebed?

Voor hoeveel dingen van minder gewicht bidden we wel, terwijl we dit vergeten of dit erbij hangt....

Wat dacht u? Heeft dit te maken met de opvoeding van je kinderen? Heeft dit te maken met het winterwerk? Jazeker! Denk eens aan een gezin met een aantal kinderen. Die kinderen zijn druk in de weer overal mee. Om elkaar te helpen, het ouderlijk huis op te knappen. Maar ze hebben ook een

oudste broer die ziek is en in een kamertje ligt En die zoeken ze nooit op, diens kamer komen ze nooit binnen, ze doen eigenlijk of hij niet bestaat er niet meer is. Zou hun vader dan daar blij mee zijn? Als ze ijverig zijn tot en met maar hun oudste broer verwaarlozen? Nou, eerder zal vader zeggen: als jullie je oudste broer verwaarlozen laat dan de rest ook maar zitten. 'k Heb liever dat je je bekommert om je oudste broer.

Als we druk zijn met de opvoeding van onze kinderen, als we druk zijn met het winterseizoen in onze gemeente, maar we vergeten Israël, we laten Israël links liggen in onze gebeden, alleen maar druk met gezin en gemeente. Zou dat God behagen? Als wij onze oudste broeder vergeten en als die ons niet ter harte gaat?

Robert Murray Mc Mceyne maakte in 1834 een zendingsreis naar Israël. En toen, toen hij in Israël was, vond er in zijn gemeente te Dundee een opwekking plaats, gaf God daar een opwekking. God zegent hen die Israël ter harte nemen. God houdt Zijn zegen in over hen, die Israël vergeten en geen gebed waardig achten.

Wat een les voor ons, als we staan voor en in de opvoeding, als we staan voor en in het winterseizoen. Wie Israël vergeet, die haalt een sluier van Gods ongenoegen over zich heen.

2 voor de dopelingen

Nu weten we dat God met Pinksteren heidenen bij Israël heeft ingelijfd. God heeft niet 2 kerken, één voor Israelieten en één voor heidenen. Nee, het is één olijfboom, Romeinen 11, waar de heidenen in worden ingeënt. De olijfbom van Israël en Gods verbond met Israël. En heidenen, niet Israelieten worden daarbij ingelijfd, bij dat verbond dat God bevestigt van kind tot kind. God hakt de kinderen er nu niet af, nee, die horen er nog steeds bij en in. Met de doop als teken en zegel daarvan. Van afwassing van zonden en het nieuwe leven.

Ook voor doopouders vandaag de dag is het verbond de laatste en diepste grond om op terug te vallen voor je kind, kinderen. Want God heeft Zijn Naam met onze naam verbonden. Zijn Naam wordt geeerd als wij met onze kinderen Hem kennen en dienen. Wil, Uw Naam ter eer ons en ons gezin gedenken. Aanschouw het verbond. Wat een troost als je kind afdwaalt.

Jazeker, maar niet alleen dan pas. Kijk eens goed naar je kindje. Beaam de woorden van het doopformulier die naar de Schrift zijn. Psalm 51 en Romeinen 5. Wij zijn met onze kinderen in zonde ontvangen en geboren. En allerhande ellendigheid, ja de verdoemenis zelf onderworpen. In Adam begrepen. Als hadden zij/wij gedaan wat Adam deed. Kijk eens zo naar jezelf,

naar je kindje: eerlijk Bijbels. En door ondervinding geleerd dat in mijn hart geen goed woont, maar alleen zonde, vijandschap en verzet. Tegen God, tegen Jezus, ja ook tegen Hem. Hoe komt dat ooit goed? Hoe komt zo'n mens ooit tot geloof? Ooit in Gods Koninkrijk?

O HEERE, aanschouw het verbond! Gedenk Uw belofte: Ik zal u tot God zijn en uw nageslacht na u. Laat Uw Naam ter eer mijn leven U dienen en ons kind U kennen. Aanschouw het verbond. Uw macht is groot, Uw trouw zal nooit vergaan.

Als je kindje pas geboren is en opgroeit. Van ons kindje is geen geloof te verwachten. Maar: aanschouw het verbond.

Als je kindje wordt ontvangen en sterft in de moederschoot, of rond de geboorte. In zonde ontvangen en de verdoemenis in Adam deelachtig. O HEERE, aanschouw Uw verbond!

Als je kindje opgroeit en het leeft er vandaan en laat alles los en is niet meer aanspreekbaar. Geestelijk onbereikbaar. O HEERE, aanschouw het verbond. Wil Uw Naam ter eer Uw belofte gedenken: Ik zal het tot God zijn, Vader, Zoon en Heilige Geest.

O doopouders, gemeente, laat u de troost van Gods verbond niet ontnemen! Geef die troost niet prijs. En vul het niet op met de gedachte dat het met zo'n kindje en een mens eigenlijk wel meevalt: dat zo'n baby toch niet zondig kan zijn en niet het oordeel onderworpen. En dat een mens toch geen vijand van Jezus is en niet zo vol verzet dat hij zich liever doodvecht dan Jezus te gaan. Dat is surrogaat troost die geen standhoudt. Troost u en vindt hoop in Gods verbond. Aanschouw het verbond!

Nu kun je vragen: ja maar moet je God daar aan herinneren? Moet God herinnerd worden aan het verbond omdat Hij het anders vergeten zou? Nou, natuurlijk niet. Wij kunnen iets vergeten, maar God niet. Al kan het wel zo lijken. Het kan lijken dat God Zijn verbond vergeet. En je kinderen dwalen af. Of je kinderen maken de ene teleurstelling na de andere mee. Dat het lijkt dat God Zijn verbond en beloften vergeet. Weet u, dan kun je het toch niet laten om te bidden. Stel nu dat een zusje met papa en je broertje aan de straatkant staat. En jij en je vader kijken naar je broertje. En ineens steekt je broertje over terwijl er een auto aankomt. En je roept papa, help, papa doe iets? Is dat nodig? Zou papa anders niets doen als jij niet zou roepen? Nee, maar toch roep je, je kunt dat gewoon niet laten. Nee, wij hoeven God niet te herinneren aan Zijn verbond, maar als je ziet dat je kind in zonde ontvangen en geboren is, als het lijkt dat God Zijn verbond vergeet, en je kinderen dwalen af en je kind zakt weg in moedeloosheid, kun je het dan laten om te roepen: Aanschouw het verbond? Als je dat laten kunt, is het niet best. Dan

besef je de nood niet en je ziet Gods trouw niet. God vervult Zijn beloften in de weg van het gebed. Daarom: aanschouw het verbond.

En dan is het vooral nodig voor jezelf. God vergeet Zijn verbond niet, maar ik kan het wel vergeten, er niet meer aan denken. Ik kan wel het verbond uit oog en hart verliezen. Als ik er niks van zie bij mijn kinderen, maar ook als ik er niks van zie bij mijzelf. Ik heb nergens houvast meer. Ik heb geen houvast meer aan mijn geloof, wat ik dacht te hebben, maar ik weet het nog zo net niet. Ik heb geen houvast meer aan mijn zoeken en ernstig bezig zijn, want waarom zoek ik eigenlijk? Is het wel oprecht en welgemeend allemaal? Of praat ik mijn opvoeding maar na, zonder mijn hart erin? Als ik geen houvast meer heb in mijn gebed, want God lijkt zo ver weg. De hemel is zo dik en zo ondoordringbaar. Als ik zoveel meemaak dat ik Gods goedheid niet meer zie en niet meer geloven kan. En ik heb nergens houvast meer, niet in mijzelf en in mijn zoeken, niet in mijn bidden, niet in wat ik meemaak, niet in wat ervan terechtgebracht heb.

O HEERE, aanschouw het verbond. Doet de Heilige Geest je bidden. Het verbond. Om jezelf weer hoop in te bidden. En toch, en toch God is welgemeend naar mij toe. God is oprecht gewillig voor mijn eeuwig welzijn. Nergens houvast meer, Alle takken van de boom breken af, laat je dan maar vallen op de grond, de grond van Gods verbond. Vastgemaakt in Zijn Zoon, in het bloed van het Lam. Bewezen alle eeuwen door. Geground in Gods macht en trouw. Verzegeld in de doop met water. Aanschouw het verbond. En de hoop herleeft. En de hoop bloeit weer tegen de verdrukking in.

O doopouders, gemeente, laat u de troost van Gods verbond niet ontnemen! Geef die troost niet prijs. Waar moet u het anders van hebben als je alle houvast ontvalt? Waar anders van dan van Zijn verbond?

3 voor de gemeente

We trekken de kring weer breder: van Israel naar de doopouders en hun kinderen, en van de doopouders met hun kinderen, naar de gemeente. Als we staan aan het begin van een nieuw winterseizoen. Ik zei al in het begin van de preek. We zijn dankbaar dat dat kan. Dat de situatie niet is als ten tijde van Psalm 74. Toen was alles verwoest. En lag alles in puin. Vraag is wel hoe we daarmee omgaan. Dat het in vergelijking met Psalm 74 bij ons nog meevalt. Zo erg is het bij ons niet. Dat er niks meer zou kunnen en dat de dienst der verzoening stilligt. Geen preek, geen doop, geen avondmaal. Maar wat doet ons dat?

Zeggen we alleen maar: gelukkig, dat treffen we dan nog, laten we aan de gang gaan. Of horen we iets anders? Psalm 74 zegt in het begin: waarom

zou Uw toorn roken ten de schapen Uwer weide? Uw toorn. Die is het die er achterzit. Israel heeft God verlaten, afgoden gediend, en Zijn dienst niet gewaardeerd. Zou dat onder ons nu ook zo kunnen zijn? Dat we de afgelopen jaren God hebben verlaten, afgoden hebben gediend en Zijn dienst niet zuiver hielden en hebben gewaardeerd? En dat ook wat wij meemaken uiting van Gods toorn is. Kastijding, tuchtiging. En die roept altijd om inkeer, bekering. Altijd om zelfbeproeving: HEERE, waarin heb ik U verlaten, heb ik afgoden gediend, en was ik niet zuiver in Uw dienst? In hoeverre ontbrak het mij aan verwondering, aan heiligheid van leven, aan haat tegen de zonde, aan verlangen naar Uw dienst? God toornt om ons te verootmoedigen, ons tot inkeer te brengen. Heeft de coronatijd ons tot inkeer gebracht? Tot onderzoek naar onze zonden? Want als Zijn tuchtiging dat niet uitwerkt, Zijn lichte tuchtiging dat niet uitwerkt, vragen we dan niet om zwaardere tuchtiging? Net zolang totdat het wel zo erg is als in Psalm 74. Net zolang totdat Zijn toorn eeuwig brandt en onuitblusbaar is? Laat Gods tuchtiging in deze tijd tot bekering, inkeer leiden!

Om zo in de gemeente ons plaats in te nemen! Dat is onze roeping. Want ook onze gemeente is gemeente Gods. Net als de gemeente van Corinthe die door Paulus wordt aangesproken als de gemeente Gods. En daar horen ook de kinderen bij. God legt Zijn hand op de gelovigen en op hun nageslacht. Zijn hand is niet korter dan in het Oude Testament. We zijn er net op achteruitgegaan. Eerder vooruit. En die gemeente is wat. Is tarwe, met onkruid ertussen. Die gemeente daar wordt het Woord bediend als zaad, en dat wordt op 4 manieren ontvangen, waarvan 3 verkeerde manieren. De gemeente blijft een gemengd lichaam. De breedte van het verbond en de eis om heilig te zijn staan allebei overeind. Daarom winterseizoen.

Kijk maar naar de gemeente van Corinthe in I Corinthe. Dat was me wat: daar was groepsvorming en verdeeldheid, daar vond hoererij plaats, sleepte men elkaar voor de rechter, was verdeeldheid over het kunnen eten van offervlees, daar deden vrouwen hun hoofdbedekking af, daar zaten mensen dronken aan het Heilig Avondmaal, daar verhief men zichzelf op meer gaven te hebben dan de ander, daar werd de opstanding van Jezus ontkend. Wat een gemeente!

En dan is er één ding wat Paulus niet zegt. Niet zegt: en dat is dit: trouwe kinderen van God, richt een nieuwe gemeente op, sticht een gemeente die zuiverder en beter is. Nee. Laat hij het dan op zijn beloop? Nee. Hij gaat er op in en waarschuwt, en ontdekt en vermaant en onderwijst. Dat is onze taak in het winterseizoen. De gemeente dienen. De gemeente voeden met de vermaningen en de onderwijzingen en de vertroosting van de Schrift. Juist omdat ze verbondsgemeente is. En daarom juist gedragen door

het gebed: Aanschouw het verbond. Al zou het zo erg zijn als in Corinthe, al zou de gemeente als tot niet gekomen zijn. Hoe houd je het vol? Pleitend op het verbond. Wees zo leidinggevende. Bid en werk. Bid: aanschouw het verbond. Bid. Ook als jij, u, niet praktisch werk kunt verzetten in de gemeente. Bid dan voor de gemeente: Aanschouw het verbond. En werk: neem in de gemeente een taak op je. Zet je in. Als je je inzet voor school inzet voor je werk, inzet voor je vrije tijd, hoe zit het dan met je inzet voor de gemeente?

Om de gemeente te onderwijzen dat zij gemeente van het verbond is. Dat overbrengen aan volgende generaties. Dat verwachten we van leidinggevenden: dat zij de rijkdom van Gods verbond en woorden overdragen. En het onze kinderen en jongeren in voorgaan: het verbond te ontvouwen. Vanuit de kinderdoop.

Dat betekent aan de ene kant de oproep: de God van het verbond Die heeft recht op je. Die doet appél op je. Geef Mij je hart. Je draagt Zijn Naam. Hij wil je hebben voor Zijn rijk en voor je zaligheid. En niets is erger dan verbondskind te zijn en toch de God van het verbond genegeerd te hebben, afgewezen te hebben. Dan zal God het dubbel aanrekenen en worden we met vele slagen geslagen. Geen wraak zo erg als de verbondswraak!

Maar tegelijk roept God vanuit het verbond zo welgemeend. Zo gewillig als Hij is. Zondaar kom, zondaar wees welkom en weet je welkom bij Mij.

En wat werkt dat uit? O HEERE ik moet me bekeren en Ik moet geloven. U hebt er recht op. En ik mag me bekeren, en ik mag tot U komen, U bent gewillig. O HEERE ik moet het, ik mag niet, maar ik wil niet en ik kan niet. O HEERE help, o HEERE redt. O HEERE aanschouw het verbond. Wil mijn Uw Naam ter eer alles vergeven en alles geven wat mij ontbreekt.

Gemeente, laat u de klem en de troost van Gods verbond niet ontnemen!

Amen